

er tilbøielig til at indrømme Andre, nemlig at de ikke skulle gaa tilbage i Indtægter ved Forslyttelse. Det forekommer mig, at om det end maa erkjendes, at hans nuværende Stilling er behageligere end den, han forlod, er den dog ialfald pekuniært ugunstigere, og jeg har derfor troet, at der var al Anledning til at indstille — jeg tilstaa ogsaa nogen Anledning til at forvente, — at det ærede Thing vilde bevilge dette Tillæg, som jeg derfor tillader mig indstændig at anbefale til Thinget.

Hvad nu den store Sag angaar, da maa jeg tilstaa, at det forekommer ogsaa mig, at den ligger saa vel belyst for, som man vel kan forlange det. Der er ikke fra min Side tilbageholdt et eneste Dokument, ikke en eneste Skrivelse, men Alt er givet med den største Aabenhed, og jeg henviser til den nys omtalte Skrivelse fra en af de Mænd, hvis Handlemaade stærkt kritiseres, af hvilken man vil se, at han Intet har kunnet tilføie til det Resume eller den Fremstilling af Sagen, som jeg har tilladt mig at give skriftlig til Udvalget. Udvalgets Flertal billiger ikke den Fortolkning af Loven af 25de Juni 1870, at der skulde kunne gives Garanti for indtil 350,000 Rd. pr. Mil. Jeg er i denne Henseende i Overensstemmelse med Udvalgets Flertal, jeg billiger den heller ikke; men jeg erkjender ikke nogenfinde at have givet den en saadan offentlig Tilværelse, at der enten derpaa har kunnet været bygget Konfortier, eller at der har været nogen egentlig stærk Opfordring for Udvalgets Flertal til at billige den eller ikke billige den. Det er sandt, at der har været en Tid, da man i Indenrigsministeriet troede, at Loven af 25de Juni 1870 kunde og maatte fortolkes paa den Maade, jeg her betegner, og det Raisonnement, man i den Henseende brugte, skal jeg tillade mig at opholde mig lidt nærmere ved, da jeg ser, at man fra forskjellige Sider i Pressen har villet betegne det som næsten uforståeligt, ialfald som uforstaaeligt, ja ubegribeligt. Den væsentlige Grund til Vansteligheden ligger i, at Loven af 25de Juni 1870 ikke er affattet

med den Omstgt, som maatte have været ønskelig for overhovedet at fjerne enhver Misforstaaelse eller forskjellige Udtydninger af den. Men, mine Herrer, det Loven af 25de Juni 1870 indeholder en Bemyndigelse for Regjeringen til at give Koncession paa, er en Bane fra Kjøbenhavn over Frederiksbund, Hølbæk til Kallundborg, det er 17 $\frac{2}{3}$ Mil, uden nærmere Betegnelse af, om denne Bane skulde være smalsporet eller bredsporet, om den skulde være let eller ikke let; den er holdt i de samme Udtryk som Loven af 26de Februar 1869, og altsaa involverer den Bemyndigelse til at give Koncession paa en Bane, hvorledes end de Principer ere, hvorefter Banen bygges. Naar dette er saa, — og jeg beder ærede Medlemmer allerede nu at lægge Mærke til, at her ikke foreligger Spørgsmaal om en smalsporet Bane, men at Andragendet gaar ud paa en bredsporet Bane af omtrent de samme Dimensioner, med hvilke Sydbanen er anlagt, — da maatte det forekomme mig at være en — ja, jeg tør vel nok uden at fornærme Noget sige — Urimelighed, at man ikke for denne Bane, som var 17 $\frac{2}{3}$ Mil, vilde give større Garanti, end man vilde give for en Bane af samme Besskaffenhed, som kun er 10 $\frac{1}{2}$ Mil, og denne Besynderlighed maatte fremtræde med endnu større Styrke, naar man kom til at anvende Loven; thi man vil deraf se, at man ikke kan holde sig til Lovens Ord uden en meget uanturlig Fortolkning, men maa komme til at desavnuere, fornægte enten den ene eller den anden Bestemmelse, der indeholdes i Loven af 26de Februar 1869 § 5. Det er jo nemlig indlysende, at dersom man skal være begrændset til de 3,700,000 Rd., da kan man ikke give nogen Garanti af 350,000 Rd. pr. Mil, og paa den anden Side, skal man give 350,000 Rd. pr. Mil, kan man ikke blive staaende ved de 3,700,000 Rd. uden at give en meget besynderlig Fortolkning af den omtalte Paragraph i Loven af 26de Februar 1869. Dette maatte jo ganske naturligt lede til nærmere at betragte den omtalte Paragraph